

|| SALUT PÚBLICA || INTERESSOS POPULARS || ARTS Y LLETRAS ||

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Ronda de l' Universitat, 96. BARCELONA

PERFILS DE LA VIDA MUSICAL EN ITALIA

UNA PRIMA DONA (1)

III

En fi l'empresari *Vergognaperduta* surt de Milan al frente de la companyia, y després d'algunes horas de ferro-carril, arriba a *Birloquinibirlocato*, ahon ja ha correput la brama de que venia una tiple de cal ample, una contralto que podia ben anar y una mezzo soprano que valia mitx imperi. Los señors de la Junta estan que no hi caben; y fora del president, no fan mes que rumiar a qui tocará la contralto y qui s'emportará la mezzo soprano. La tiple, ja se sap de temps immemorial que correspond al president.

L'empresari en persona acompanya las señoras a la fonda, y l'endemá a la una de la tarda se fa la primera prova al teatro. L'ópera escullida es *Ernani*. Tota la Junta en pes espera als cantans, ó millor, a las cantantas, de las quals diuen molt bé la gent de la fonda, assegurant que son *molto gentile*. De la veu d'ellas ningú s'en ocupa ni'n sap res.

Arriva la companyia al teatro; y l'empresari, empoleinat ab lo seu millor vestit, entra en el saló de la Junta, seguit de tots los artistas. Al apareixer las donas ¡gran sensació! cada un de la Junta pensa «¿quina será la contralto? ¿será aquella la mezzo soprano?» El conde murmura: «aquella deu ser la tiple: ¡bona pell!» L'empresari fa la presentació: «*La signora Angelica, prima soprano assoluta.*» Lo president y los vocals s'inclinan. «*Molto piacere signorina*, diu lo president. *La prego d'accomodarsi.*» Y l'hi señala una cadira aprop seu. Los vocals comensan a disputarse a la contralto y a la mezzo soprano, volent cada un ferlas asseuer mes aviat que l'altre, omplintlas de compliments, y clavantlashi tendras miradetas.

Respecte del director d'orquestra, del tenor, barítono y baix, tots se quedan allí com uns ximplets, sense que ningú's recordi d'ells, ni per dirlos ¿qu'hi feu aquí, bestias?

Després de mitx' hora de conversació, lo president mira als vocals, y diu:

—¿Me sembla, señors, que podriam comensar las provas?

Tothom fa seña de sí, y el president s'alsa, y diu a la signorina:

—Si aquesta *gentilissima* señoreta vol fernos la gracia de deixarnos sentir un poc la seva hermosa veu, estem a las sevas ordres.

—Ab molt gust, señor conde, respond ella. Pero avuy no estich bé de coll. Hi dormit poc, y'm trovo ronca.

—No hi fa res, replica el president. La veu de una señoreta tan hermosa sempre deu ser angelical.

L'empresari inclinantse fins a terra, exclama: —Cuand sas señorias vulgan.

El president dona 'l bras a la prima dona, l'advocat a la contralto y el cansaladé a la mezzo soprano, deixant als demés vocals ab un nas mes llarc que 'l de don Nassari. Pero el botigué de las sopas de blat de moro, que té un geni de la reira, jura venjarsen perque s'habia ja atribuit la contralto, y fins l'empresari el dia avans l'hi habia promés ferli de bó perqu'ella l'hi dongués la preferencia sobre 'ls demés pretenens. Comprend allavors lo botigué que l'empresari l'hi ha freigida, baix capa de bona amistat; y tot caminant rumia ja com ferli pagar aquesta tratada de murri, al mateix temps que dará el major mico als companys de Junta qu'han sigut mes afortunats qu'ell.

El director d'orquestra, lo tenor, barítono y baix segueixen detras de la Junta tots callats y capficats; y van a la prova com si anessin a la forca. Arriba la comitiva al escenari; el mestre se senta a un piano, obra l'espartit, pasa 'ls dits per las tecclas, y a pesar de que l'una coxeixa, l'altre va de tort y las demes fan l'arlequí, comensa a tocar.

El tenor y el barítono poden anar... per una ciutat de mil cincens habitants; pero ningú ne fa cas. La *signorina Angelica* comensa la romansa; y encara qu'es cosa de fugí, tapantse las orellas, el president l'admira, la contempla ab éxtasis, l'aplaudeix ab frenesí, y crida comogut: *Brava; bravissima; bella voce; stupenda cantatrice; admirable gola.* Los demés segueixen, y fan una ovació a la señoreta *Angelica*, exclamant: «May, may s'habia sentit aquí un portento com aquest.» La señoreta *Angelica* está que reventa de satisfacció y goitx; adora al conde que tal éxit l'hi prepara, y se 'l menjaria a petons. Pero el tenor, el barítono y demés reventan de zelos y rabia, y bofeteixarian, si poguessin, a la tiple, a la Junta y a la mare que 'ls va parir. A las altres donas, tampoc als agrada la preponderancia de la tiple, encara que s'en

consolan veient los obsequis que l'advocat y el cansaladé als han fet.

IV

Acabada la prova, cada ovella s'entorna al seu corral, y pocs minuts després d'estar la *signorina Angelica* en lo seu; el señor president arriba a la fonda, acompanyat del aposentador del teatro. Corra el fondista a saludarlo, fent moltas cortesias y ab la gorra a la ma, y sapiugut lo que volia, truca al cuarto de la prima dona, entra y anuncia que l'*illustrissimo signor presidente* de la Junta del teatro desitxa posarse als peus de la *gentilissima signora Angelica*. Aquesta surt a rebrelo, tota conmoguda y colorada; entra el conde, tancan la porta, y l'aposentador y el fondista se quedan al peu d'ella ab un ciri a la ma.

Mentrestant el botigué de blat de moro s'en va rabiant a casa del signor *Bribonello*, perdulari que viu de fer un semanari satíric, d'estafar a tothom y de cometre altres estrafalarías; l'hi conta lo que l'hi ha passat, y acaba dientli:

—Vull venjarme d'aquest agravi, fent un estrago, que mati a l'empresari y a la Junta, encara que s'enfonsi tota la companyia y s'hagi de tancar lo teatro; y si vosté s'en encarrega, l'hi donaré cincents francs y tota la gent que necessiti; que ja sap que jo dispo de tota la classe obrera de la ciutat; perque a tots los treballadors fio el blat de moro.

—Ho acepto, respond l'altre, y l'hi prometo que quedaré satisfet, encara que no sé com me las compondré. Demá aniré a sentir las provas, y veuré de buscar un plan.

Efectivament, l'endemá el signor *Bribonello* s'en va al teatro, com periodista, escolta la ópera ab atenció, y al sentir alló que diu Jago, l'escudé de Silva,

*Alla porta del castello
giunse il re con un drapello...*

l'hi ve una gran rialla, se reprimeix, se dona un cop al front, y exclama ab veu baixa: «Victoria; la tramoya es segura.» Corra totseguid a casa del botigué, l'hi explica 'l plan, lo botigué s'entusiasma, l'hi dona dinés adelantats y l'hi promet de nou cuanta gent vulga. El señor *Bribonello* se fa amich ab el partiquino que canta el papé de Jago, lo convida al café y a diná, l'hi diu que l'estima molt, y que si 'l creu, ferá la seva sort y l'hi donará una gran col·locació. «Créume a mi y anirás bé,» l'hi diu. Queda el partiquino convensut de que ha trovat la fortuna.

(1) Vegie lo n.º 4 de La *TRAMONTANA*, corresponent al 22 de Mars.

na, y s'entrega en cos y ánima al periodista y trapassé, encara qu' ignorant tot lo que aquet l' hi vol demanar. « Señor *Bribonello*, esclama, disposi de mí com del seu gos.»

Entretant corre que vola per la ciutat l' éxit de las provas de l' ópera; y sobre tot la fama de *gentilezza è bellezza* de la soprano y de las demés donas; tothom s' entera de que l' conde, l' advocat y l' cansaladé son 'ls caballers preferits de tan famosas y bonas mossas; las mollés d' aquets s' en enteran, y encara que totes tenen romansos, fan mala cara als marits y estan zelosas de sas rivals. Las altres señoras y mitxas señoras de la ciutat s' enjalogeixan de sentir las alabar y ponderar tant, y no fan mes que dir mal d' ellas, cridant per tot que son unas... tals.

Pero la señora condesa del *Manicolungo*, que té per distracció á un *bello ragazzo* de lo mes rumbós de la ciutat, observa qu' aquet, aprofitantse de l' amistad del señor conde del *Manicolungo*, s' arrima massa á la *signorina Angelica*; com si no volgués deixar sensera cap de las propietats del conde; y furiosa de veras d' aquesta infidelitat, plena de po de perdre á una figureta tan bonica, y que tant delicadament l' hi ajuda á passar lo temps; s' alarma, s' exalta, no viu, y busca un medi de treurer de la població á aquella terrible rival.

Sabent que l' Administrador de correus ha tingut sempre per ella mes predilecció de la que consenteix aquell manament de la llei de Deu que diu *no desitxarás la mullé del próxim*, pensa servirse d' ell per matar á la rival, y l' envia á buscar cuand el marit es fora. Comparaix tot seguit l' administrador, creient qu' hi ha moros en la costa; y ella lo reb plorant y gemegant. L' hi diu qu' está passant un grand disgust, l' hi comunica l' infidelitat del marit, pondera la pena que l' hi causa, protesta de que si aixó dura se morirá de doló, y tot mirantlo d' un modo que l' hi fa veurer llumanetas, lo prega de fer fugir de la ciutat á l' infame cantatriz.

— Oh, estimat amic! diu plorant com una Magdalena; salvim d' aquet afront, y jo seré ab vosté l' amiga mes agrada; puig si aixó dura vuit dias mes, no ho podré resistir, y ja m' poden fer la caixa.

Comprend l' Administrador que no s' tracte del marit, sino del *bello ragazzo*, que fins allavors l' hi ha impedit la victoria; pero creient que despres podrá treurer partit d' aquell conflicte, consola á la condesa y l' hi promet fer lo possible per complaurella.

— La compadeixo, condesa, l' hi diu, y voldria poder remediá sa desgracia ab la sang de las mevas venas. ¡Quina ingratitud la del infiel! ¡Preferir á una señora tan il-lustre, tan agraciada, tan hermosa y amable com vosté, una donota de teatro! Pero déixiu per mí. Jo acabaré ab aquet escándol, y l' hi demostraré á vosté que soc lo seu admirador mes atent, desinteresat y constant.

La condesa l' hi dona una miradeta, plena de llagrimetas, que faria tornar tarumba á lo mateix casto Josep; l' Administrador s' hi deixa caurer, l' hi besa la ma, y fins s' entreté en darli aquet pató; y s' en va á la casa de correus, tot pensant en lo que ferá per acabar una conquista *tanto gentile*.

L' Amor es un gran poeta, y tot seguit l' hi inspira un plan. Arriva á l' Administració, crida á un empleat molt despavilad, l' hi dona vin liras ó pesetas, y l' hi diu:

— Per la primera d' *Ernani*, compra cinquanta entradas de galliné per altres tans amics teus que vulgan anarhi y fer lo que tu als dirás; y el resto empleo en entradas y localitats per altres amics teus de posició, que sigan tant bons miñons com aquells; fes la llista de tots los empleats d' aquí qu' aquell dia pugan anar á teatro, y pórtamho tot, sens dir res á ningú. Si m' serveixes bé, no t' queixarás de mí.

L' empleat fa una gran cortesía, pren los dines y respond:

— Prometo á sa señoría que quedaré satisfet.

V

Arriva l' dia de la prova general, molta gen d' hupa hi assisteix, los cantants cantan, y veient l' auditori qu' el señor conde del *Manicolungo* ni s' mira al tenor y al barítono, y aplaudeix entussiasment á la tiple, creu qu' aquesta es molt bona, ó no s' atreveix á fer lo contrari, y tampoc diu res als cantans, y pica y repica cada vegada que la *signorina Angelica* crida y baladreixa.

El tenor y el barítono estan fora de sí de rabia; maleixan á la tiple, á la Junta y al auditori; diuen entre sí que la tiple es una gossa de las mes marranas que may s' hagin vist; se queixan de que no hi ha justicia; deploran no ser donas, per poder guañar los aplausos ab l' amor, ja qu' ara no s' poden guañar ab la veu y lo talent, y renegan de la carrera, juran qu' está perduda y que val mes ser escombriaire que cantant.

— Maleit siga el dia que vaix neixer, exclama cada un d' ells; y molt mes el dia que m' vaix fer cantant. Aixó no es viurer. Vejin com aquesta gentussa aplaudeix á aquet pendó de dona; á aquesta marmañera qu' assessina la música d' en Verdi; mentres jo que hu faix molt milló qu' ella, no rebo ni una mirada. Y tot, perqu' ella es dona y jo home. ¡Oh, el que no porta fendillas en la nostra carrera está perdut sens remey!

Pero llun de fer coneixer la rabia á la prima dona, tots dos aparentan admirarla, y á cada entracte, se l' hi acostan ab lo sorris mes afile y l' hi fan mil compliments.

— ¡Quin triunfo obtindrà vosté! l' hi diuen. Vosté té la veu de tiple mes fresca, flexible y colorejada que jamay s' hagi sentit en un teatro. ¡Qué, la Patti, ni la Donadio! Vosté las enfonsará á totes. Aquí l' acompanyarán en triunfo á casa seva, y en la próxima temporada la sentirem en la Scala de Milan.

Ella se sonriu, com si pensés que tot es veritat, s' inclina lleugerement, y respond:

— *Grazzie, signori. Loro sono troppo gentili.* Acabada la prova s' en torna á la fonda, y al cap de un rato hi arriba lo conde, acompanyad del *bello piccione*, del *adorabile agnello*, del *amorevole ángelo* de la seba costella. Tant lo conde com *el gentil ragazzo* no han pogut resistir al *immenso piacere* de manifestar á la *signorina tutta la loro ammirazione*, y de vaticinarli un triunfo may vist en la ciutat de *Birloquinibirlocato*.

— ¡Quin modo de cantar la romanza! exclama el conde. Propiament semblaba qu' ens trovassim en lo paradís.

— ¡Y el duo del primer acte, señor conde? replicaba l' altre. ¡Quina cantatriz seria avuy cap de ferho millor? ¡Oh! La señoreta sortirá d' aquí per anar á la Scala. Aquet, aquet es l' unic teatro d' Italia qu' es digna d' ella.

La prima dona als dona las gracias, protestand de que no mereix tant, y de que l' hi fan massa favor, pero al mateix temps s' aprofita de l' ocasió per treure 'n partit.

— No sé, diu, com manifestar á sas señorías lo meu agraimen, y si no fos abusar, m' atreviria á demanar un favor al señor conde.

— ¡Oh! exclama aquet. Disposi de mí: fortuna, persona y vida, tot está als seus peus.

La *signorina* baixa 'ls ulls y diu tota ruborosa: — Demá se publica el semanari musical del señor *Porcomalfarto*, l' agent que m' ha escriturat; y com es quinzenal, y fins despres demá no s' ferá el debut de la compañía, pot ser fos convenient enviar un telegrama al periódic, fentli saber l' éxit de la prova general.

El conde y l' *amico* de la seva mollé exclaman entussiasmats:

— Magnífic: ferem un telegrama desseguida.

Y lo jove s' assenta á la taula, escriu un telegrama, l' enseña al conde, aquet l' aprova, y lo llegeix á la tiple, aquesta fingeix quejarse dels elogis, jove y conde l' hi aseguran que son justos, y envian lo telegrama. En *Porcomalfarto* se posa á riurer cuant lo reb, pero l' inserta, y al dia sigüent surt á Milan lo periodic de la agencia ab un despaitx que diu aixis:

« *Birloquinibirlocato*, 22 de diciembre, á las 4 y 45 minuts de la tarda.— Aça ba prova general *Ernani*. Entussiasme indescriptible. Tenor y barítono poden passar. Tiple, *signorina Angelica*, triunfo incomparable. Falta n' a raulas per pintar l' ovació que l' hi han fet. La veu un portento. Sistema de cant inmillorable. Acció dramática perfecta. Dia 24 primera representació. Se preveu *signorina Angelica* será acompanyada triunfalment casa seva.— Lo corresponsal. »

Lluís CARRERAS

(Seguirá)

LA TRAMONTANA

Se publica cada dissapte y dona números extraordinaris sempre que ho demanan las circunstancias. Lo número sueltó DOS CUARTOS y cada 25 exemplars UNA PESSETA.

MORTUS EST QUI NON RESPIRAT

BALADA

De la ciutat més famosa per la gloria d' altres temps, y pe 'ls bunyols y afanadas memorable dels presents; de la ciutat que renom per sos antichs concellers va lograr y ara ne logra pe 'ls seus regidors moderns; de la ciutat... nomenemla desseguida per ser breus, de la noble Barcelona perilla l' Ajuntament... Está malalt de cuidado; no se n' aixeca may mes... la febra l' hi brusa l' cap, la fredor l' hi gela 'ls peus, y un desvari dels terribles l' hi posa en punta 'ls cabells.

Se l' hi projectan fantasmas y sombras per tot arreu; pe l' devant de los seus ulls, en remoli com lo vent, passan y corran tramvias, cementiris, pous en sech, panotxas de blat de moro, carrers que semblan deserts, munts de fang, pilots de pols, parques, jardins y passeigs, y tot aixó y mils y mils d' infelissos pobres sers ab facturas á las mans pidolant ab trist gemech confonentse y barrejantse y saltant á tort y á dret s' agafan ab frenesi, s' entortolligan com serps, y ballan vertiginosa una galop del infern, corejada ab crits de rabia per tot Barcelona en pes, y al so cayo de cinquenas que acompassa l' desconcert... Y ell, aturadit, tremolós, de por fetantli las dents, s' agita convuls, frenétich, alborota cridant ferm, distingintse clar que diu: — ¡Arrós! ¡fartaneras! ¡techs! ¡negoci! ¡quartos! ¡pessetas! ¡duros, gangas y diners! — Ja agonitza, ja s' acaba... no se n' aixeca may mes... ja l' hi queda poca vida... dintre poch, ja está ben llest.

Y morí com se proveya, se n' aná volant al cel; n' hi ha que ho saben y aseguran que va devallá al infern... Ningú derramá una llágrima ni se senti cap gemech, y tot sent mort y remort y enterrat l' Ajuntament, y encare que gens no ignora que odi tothom l' hi tingués, diu que ara, desde la tomba, ab barra, tranquil y fresch, está fent una PROTESTA de las fortas que s' han fet perque vol torná á la vida, puig anyora ab dols anhel lo manejanos los quartos y fer tiberis y xechs.

Rosendo ARÚS y ARDERIU

L' Academia de la Joventut católica de l' Leyda, celebrá un certámen humorístich á últims de desembre del any passat.

Aixó no te res de particular, perque la joventut católica pot estar tant d' humor com qualsevol altre joventut. Lo que no pot passar es *llu pensament de discursets poétichs* llegits y pronunciats (*sic*) en aquell certámen *académich* y que han sigut publicats pe l' seu autor D. Tomás Casals, ab qual publicació lo seu nom se fará immortal.

Comensan los *discursets poétichs* aixis:

Diré amargas veritats
Que pot sé no agradarán;
Sino son realitats
Culpa vostés no n' tindrán:
Pero com á till d' Adan
No serán grans disbarats.

Aquestas ratllas es veritat que son molt dolentas, pero son lo milloret dels discursets; perque despres segueixen altres pe l' estil d' aquestas:

Es clá que segons Darwin
Vuit y onze ne fan vint,
Y si volen di Darwin
Dos cinquantas no n' fan cent.

¡Eh, quins *discursets poétichs*?

Encara tot aixó, per ser d' una Academia de joventut católica, podria anar; pero lo que no fa *académich* ni jove, per mes que sigui *católich*, es dir:

Ja es vist, no soch casat:
En versos home de nota:
¡Ay! ¡quina calamitat
Fiar-se d' una... cabota!

DARRERÍAS D' UN EX-AJUNTAMENT

Núm. 7

LA TRAMONTANA

Pag. 4

—¡Que hi fa que en lo mon dels vius fossem gent d' ordre! Dins de la fossa podém ser *protestants*, y fins demagogos

Y per si no s'entenia lo que aixó vol dir, hi ha una llamada al peu de la plana, que diu:

«Se suprimeix per decepcia una silaba; y se supleix senyalant lo dit index ben al.»

Y ab aquesta aclaració, tampoch s'entent lo que vol di 'l discursset, pero al ménos se veu que es decent.

Cap al final dels discurssets, diu lo poeta:

Tots sou Catòlics, Cristians,
Apostòlics y Romans;
En educació molt bé.
No os sembleu als Alemans,
Doneu probas del sabé.

Senyor Casals: no 's necessitan mes probas que 'ls seus discurssets poètics.

Lo mateix senyor Casals sigué premiat en aquell certamen acadèmic-catòlic per uns versos, que també publica á continuació dels discurssets, perque passen á la posteritat, y per si la fama 's descuidava de la firma del autor, la posa ell mateix al final de la composició, dihent:

Salut á la jovenalla,
molta també á la quitxalla,
Als Senyors y menestrals
Desitja Tomás Casals.

¡Ay, senyor Casals! En los discurssets, explica que varen dirlihi:

Vosté 'n sent molt de nas,
Ja no 's diria Tomás.

Está clar que dientse Tomás, té de sentirhi de nas, pero jo crech que

S' hauria de dir Crispí,
per sentirhi de magí.

En lo sermó que l'últim diumenje feu lo senyor bisbe en la Catedral de Barcelona, parlá del diable, de lo que feya, dels medis de que 's valia per tentar á la gent, de lo que prometia... donantne tals pormenors, que no semblava sino que ell mateix hi hagués tingut tractes.

Acabá la seva tasca confessant que ja havia perdut l'esperansa de que 'ls barcelonins fessin cas dels seus sermons ni de las sevas pastorals, puig, deya, son uns malalts de l'anima que no volen metje.

Si 'l metje ha de ser vosté y las medicinas las usadas fins avuy, convingunts, eminentíssim senyor.

A Madrid un jóve sacerdot ha purificat l'anima d'una noya molt caya, fent que deixés los seus pares y anés ab ell...

¡Y encara hi han descamisats que duptan que 'ls ministres del Senyor no 's dedican prou á salvar ánimas!

Ja ho veuen; per salvar ánimas fins buscan cossos.

Lo diumenje passat, en la iglesia del Pí, robaren lo quixí en que lo senyor bisbe s'havia assegut pera sentir la conferencia dominical del pare..... no se quants.

A bon segur que si S. E. lo senyor Urquinaona gastés lo que gastaba per seure Jesucrist, son mestre y senyor, no haguera donat lloch á que un altre mortal faltés al seté donament.

Vetaquí una conseqüencia per la qual pot veures lo senyor bisbe carregat ab la responsabilitat del pecat d'un altre.

En un dels carrers mes estrets de Barcelona, doná lo últim dimecrés un municipal un exemple de justicia digne de Salomon ó d'en Sancho Panza gobernant l'ínsula Barataria.

Es lo cas que 's toparen en mitj d'aquell carrer estret un cotxe y un carro, y ¡que si son verdas! ¡que si son maduras! ab los arguments á la ma (vulgo xurriacas) se disposavan l'auriga y 'l carreter á campal batalla, quan ¡ho miracle imprevisit é incalculable! compareix un municipal.

¡Creuran vostés que 'l guardia se tregué 'l sabre y 'ls posá á rotlo?

No senyors.
Se tregué una pessa de dos, y fent demanar á l'un, se juga á cara ó creu qui recularia y qui tiraria avant, cosa que fou ecxecutada al peu de la lletra, segons decidí la sort.

Proposo al inginyós municipal per árbitre en la rectificació de fronteres entre Grecia y Turquia, segur de que ab sa intervenció al moment se vindria á up arreglo.

Lo vicari de Torroella de Mongrí, mossen Pau, sembla que te un genit de la reira.

Lo diumenje passat, perque tingué d'esperarse dos ó tres minuts per batejar una criatura, tocá l' dos de la iglesia deixanhi al campaner per despatxar la cerimonia; mes com al arriivar la comitiva lo pare de la criatura no tingués per convenient tornarsen, aná á veurer al senyor rector, que sembla disposá que 'l dit vicari complís ab son deber.

Alashoras fou la bona, puig á mitj bateig lo bon pastor las empengué ab malas rahons contra 'l pare de la criatura, dihenthi que no havia pas de perdre 'l temps en batejar sols criaturas d'en Lladó, (que era 'l nom del pare). ¡Oh mansetat dels que tot ho fan pe 'l próxim!

Un altre dia també 'ns diuen que perque en un bateig la llevadora va observarhi que la criatura ja estava prou descuberta per rebre l'aygua, ell repongué: «Tot lo que la criatura hi va poch vosté hi va massa.»

Y al demanarhi satisfacció per la part interessada, digué mossen Pau que aquell dia estava de mal humor.

¡Ni en Cánovas!
També lo ditxós mossen Pau, que per mes senyas se creu que ha figurat dignament en los eczercits del rey del As d'oros, ha dit que aquest any no confesaria ni combregaria á cap noy que vengués ó llegís LA TRAMONTANA.

Y aixó ha produit tal efecte en la població... que 'l corresponsal d'allí 'ns ha demanat cinquanta números més.

Gracias, mossen Pau, gracias; si además pogués llensarnos alguna excomunioneta, l'hi agrahiriam de tot cor.

A la catedral de Barcelona sembla que s'hi habian fet minas y que sé jo que més per anarhi á robar.

Uns fusters, al anar á arreglar lo altar del seu patró, varen descubririlas, y el senyor bisbe atribueix lo descubrimt á un miracle de sant Joseph, per lo qual l'hi farà fer espléndidas funciones en vot de gracias.

¡Seria també obra de sant Joseph alló del coixí que varen afanarhi 'l diumenje?

ALLÓ DE RUSSIA

segueix del mateix modo; es á dir, cada dia 's veu que 'ls nihilistas son mes forts y decidits.

Lo tribunal de San Petersburg ha condemnat á mort á quatre dels cómplices ó autors del atentat del dia 13.

Los reos son tres homes y una dona.

La mina que 's feu en San Petersburg per assegurar,—si n'hi hagués hagut necessitat—la mort de Alexandro II, resulta que era una obra de molta importancia y feta ab gran cuydado.

Sé diu que la cort vol trasladarse á Moscu.

Lo Terso diuen que ha enviat á Sant Petersburg un ajudant perque 'l representi en los funerals del Czar.

Aquest home fa com la farum. Se fica per tot sense que l'hi demanin y no hi val tancarli portas.

Llegim en un diari-local, que ho copia de un' altre d'extranger, que las bombas llensadas al autócrata rus van ser fabricadas á Barcelona.

¡Per l'amor de Deu! No se ho creguin, senyors russos. Los barcelonins no som de bon tros tan fieros.

La sentencia del tribunal condemnant á mort al Czar, sembla que te la fecha del 7 setembre.

Cinch mesos han tardat á executarla, pero... van asegurarsen.

Les nihilistas han dirigit una carta al nou Czar de Russia fixanthi tres mesos de temps per donar la llibertat al poble.

No 's pot negar que 'ls tals senyorets gastan unas agallas...

TRADUCCIÓ DE STECHETTI

De cap á peus lo teu cos cobriria,
si jo fos rich, ab blondas y joyells,
y al Vaticá ma fe renegaria
si fos Papa no més per tos ulls bells.

Si jo 'l rey fos de tot lo mon, madona,
per un bes teu daria ma corona.

Y si fos Deu, al cel te portaria
y de genolls allí t'adoraria.

X.

CANTARELLAS

Del amor los primers passos
fent tantinas vaig donar;
tu, vas estendre los brassos
y jo m'hi vaig deixá anar.

Dormint á bordo 'm marejo;
dormint á terra, també;
y dormint á casa teva,
me trobo moltíssim bé.

A. FARIGOLA

A UN ACTOR

Fent funció á ton benefici
safata no hi posis pas,
que 'n dirian barricada
perque s'hi ha d'entrar tirán.

J. LASSARTE

EPIGRAMAS

Lo notari de la Tona
al aná á cobrá un llogué
l'inquilino l'hi digué:
—Vagi, arreglis ab la dona.

BARBERET DE REUS.

XARADA

La segona dos primera
un total m'ha regalat,
en lo qual s'hi veu brodat
un xino que pren tercera.

TORTAMOLLA

CREU DE PARAULAS

Sustituir los punts ab lletres que llegidas vertical y horisontalment, diguin: La primera ratlla un aliment; la segona un article castellá; la tercera un nom d'home; y la quarta, quinta y sexta tres animals diferents.

PERANOPRE PETIT

ENDEVINALLA

Soch lo borrador d'un quento;
casi sempre 'm fan al lit,
y molts, sens sapigué escriure,
m'están fent tota la nit.

A. FARIGOLA

SOLUCIONS

A LAS CABORIAS DEL NÚMERO PASSAT

XARADA : Ma-qui-na-ria

TRENCA-CLOSCAS : — Llibre. Beta. Taller. Ball.
Rita. Lira. Bitlet.

GEROGLIFICH Com més sastres més sastresses

CORRESPONDENCIA

A. Salabert (a) Trebalas. La poesia no serveix. || Pau Gripau. Vosté, además de no servir lo que envia, no va posar sello á la carta. ¿Que festeja, que te aquets descuits? || E. D. Mundi. Lo sonet te l'idea molt gastada y La Tombaga es poch interessant. No obstant son passadoras. || Peranofrapetit. Tot serveix. || Tortamolla. La poesia be. Las xaradas regulars. || E. de Llantias. D'aquesta classe 'n publicuem molt pocas. || S. Martí. Las xaradas d'aquesta setmana son poch correctes. No s'impacienten per las altres que t'heun que esperar un xif, puig ne tenim moltes y se 'n publican pocas. Lo que envia per sonet te tant de sonet com jo de xino. || Un pagés dels amples. Los epigramas son com vos. || Gacedombrino. Es massa llarga y no te prou interes pe 'l públich. || S. Vilafranca. Tenen poch interes general. || Danton. (Torroella de Mongrí). Gracias per las noticias. Queda servit lo petido. No podem complaure en la poesia perque ja 'n tenim moltes. || Nebot del uncle. En aqueix número no 'ns ha sigut possible. Potser en lo vinent los publicarem.